

РИБАРЪ ТОТКО

Бъбли си рѣката кротко,
А край нея клекналъ Тотко,

Стисналъ вждица въ ржката,
Гледа какъ тече водата.

Дебне Тотко търпеливо,
Щомъ пошавне рибче живо,

Вждицата да издърпа,
Рибката да върже въ кърпа —

Да зарадва бабка бърже,
Рибката да ѝ опържи,

Че е дума далъ отъ лани
Съ рибка да я понахрани.

Ето, нѣщо се разшава...
Тотко мигсмъ се изправи.

— Сомъ ще е! — си Тотко рече
И назадъ се поизвлѣче.

Дръпна вждицата смѣло —
Нѣщо бѣше я запрѣло.

Поразкращенъ, твърдо стѣпна
И нагоре прѣта дръпна.

Нѣщо страшно, нѣщо черно
Предъ очитѣ му се мѣрна.

— Ракъ е, — каза той, засмѣ се
И надъ него се надвеси.

Но веднага се изправи,
Че това, което здраво

Тотко нашъ поразтревожи,
Бѣ царвулъ отъ свинска кожа...

Георги Караивановъ